

1. søndag efter helligtrekonger d. 7. januar 2018 kl. 19.30 i Vinderslev Kirke- stille gudstjeneste

Salmer/sange

Salme 717: I går var hveden moden

Taizé-sang 17: Tag hånd om mig, Gud

Taizé-sang 45: I min Gud har jeg fundet styrke

Salme 136: Dejlig er den himmel blå

Tekstlæsning: Kolossenserbrevet 1,15-19

Kristus er den usynlige Guds billede, al skabnings førstefødte. I ham blev alting skabt i himlene og på jorden, det synlige og det usynlige, troner og herskere, magter og myndigheder. Ved ham og til ham er alting skabt. Han er forud for alt, og alt består ved ham. Han er hoved for legemet, kirken. Han er begyndelsen, den førstefødte af de døde, for at han i alle ting skulle være den første. For i ham besluttede hele guddomsfylden at tage bolig.

Hver dag er vi på vej. Vi er på vej mod aften. Vi er på vej mod weekend. Vi er på vej mod slutningen af måneden, året, ja, i sidste ende livet. Vi har fået at vide, at det ikke er godt at stå stille, så vi bevæger os. Vi forandrer os. Vi prøver at gøre tingene bedre. Vi udvikler os.

Vi er på vej. Nogle dage vandrer vi alene. Andre dage vandrer vi sammen med andre. Vi deler glæder og sorger. Vi følges ad. Vi er som regel på vej fra et sted til et andet. Undervejs kan vi forme hinanden. Støtte hinanden. Glæde hinanden.

Vi er på vej. En gammel græsk filosof sagde engang, at du ikke kan bade i det samme flod to gange, for den har forandret sig i mellemtiden. Vi kunne udvide tanken. Vi kan ikke være i det samme øjeblik to gange, for det forandrer sig, vi forandrer os, verden forandrer sig. Vi er på vej.

I går var det Helligtrekongersdag. Vi markerede, at vismændene tog turen fra deres hjemland østpå for at se det lille barn. De var på vej. De fulgte stjernen. For de havde set, at noget var forandret på stjernehimlen, og det betød at noget også var forandret i virkeligheden. I verden. Så de fulgte stjernen. De lod sig lede. Og de fandt barnet. Barnet, som skulle blive verdens håb. Verdens frelser.

Vejen til Gud. Fra da af var verden en anden. Nu var vejen til Gud igen åben. Nu var der gode spor at gå i, sporene fra Guds søn. Nu havde Gud fået konkret skikkelse. De kunne tale med ham. Røre ved ham. Høre på ham.

Guds søn havde også været på vej. Hans forandring var den største. Inden Jesus kom til jord, var han hos Gud Fader og levede et guddommeligt liv der. I ham blev alting skabt i himlene og på jorden, det synlige og det usynlige, troner og herskere, magter og myndigheder. Ved ham og til ham er alting skabt. Han er forud for alt, og alt består ved ham.

Kort sagt, han var almægtig og højt hævet over os mennesker.

Da han blev menneske, forandrede alt sig for ham. Nu var han ikke højt hævet længere, men lige med os. Nu fik han et indgående kendskab til menneskelivet med alt, hvad det indebærer, også frygt og usikkerhed, had og modstand, spot og forfølgelse. Det må være den størst mulige forandring: at gå fra at være hos Gud Fader til at leve blandt mennesker og blive et menneske. På jord var han både Gud og menneske; han ophørte ikke med at være Gud, selvom han blev menneske, for hele guddomsfylden var stadig i ham. Sandt menneske. Sand Gud.

Derfor kender Kristus til menneskelivet. Han kender hvad vi går igennem. Og fordi han er Gud og er herre over tid og rum, så kan han møde os der hvor vi er. Lige der, hvor vi er på vej hen og i de forandringer, vi går igennem.